

er en feilagtig Forudsætning, hvorpaa den hele Tanke hviler, at der nemlig skulde være hos Administrationen overhovedet og ganske særlig hos Departementscheferne en medfødt Utilbøielighed til at indlade sig paa Reforme, som Folket forresten ønsker. Jeg troer, at skjøndt der ikke foregaaer noget directe Valg af Embedsmænd, saa er vor Embedsstand ligesaavel paaavirket af Tidens Ideer som selve det Folk, ud af hvilket den er voret, og til hvilket den idelig vender tilbage; jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at de samme Rørelser, der gaae gennem Folket og gennem os, tillige gennemtrænge Embedsmændene i de forskjellige Classer og navnlig ogsaa Embedsmændene i Ministerierne. Jeg seer et talende Vidnesbyud derfor i den Omstændighed, at der stadig gjør sig en kjendelig Forskjel gjældende mellem ældre og yngre Embedsmænd, idet bestandig den yngre Generation er noget forud for den ældre, hvilket er en ganske simpel Følge af den almindelige menneskelige Udviklingsgang og ganske svarer til, hvad der finder Sted i andre Samfundsclasser i Forholdet mellem Yngre og Vidre. Naar man nu her i Danmark tænker sig forud det som noget Givet, at enhver ny Minister, som traadte ind, og som var Bærer for Reformanskuelse, der næredes af Folkethinget eller Repræsentationen i det Hele, vilde møde en haardnakket Modstand hos sine Underordnede, og særlig hos sine Departementschefer, saa forekommer det mig, at man derved gjør sig skyldig i en underlig Modsigelse. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds indrømmede Finansministeren, at der hidtil ikke er forekommet Noget, som kunde give grundet Anledning til at troe, at det var nødvendigt for en Minister at have et særligt Vaaben mod sine Departementschefer eller at blive af med dem, for ikke at hemmes af deres Modstand (S. A. Hansen: Saavidt vi vide!). Sa, vi vide virkelig en heel Deel, det er saamænd sjældent, at der foregaaer Noget af den Art, uden at vi i vort lille Samfund, hvor vi ere hinanden saa nær paa Livet, ikke skulde vide Besked derom; naar det ærede Medlem ikke veed at anføre noget Saadant fra de sidste 20 Aar, saa vil jeg staae mig til No

dermed, støttende mig paa hans grundige Indvielse ialfald i vore egne, vore danske Forhold. Det ærede Medlem nævnedes vel et Exempel, som skulde være en Støtte for hans Anskuelse, men det viste sig i Virkeligheden at være en Støtte for den modsatte. Han henviste til Hærlovens Gjennemførelse; der var skeet en saadan Forandring, som tillige maatte finde sit Præg i Sammensætningen af Ministeriets Personale; naar en saadan ny Hærlov, bygget paa heelt nye Anskuelser, kom frem, saa var det tillige nødvendigt, at det hele Personale i Ministeriet undergik en væsentlig Forandring. Men har det da været forbundet med den allermindste Vanskelighed for den forhenværende Krigsminister at sætte sin Villie igjennem og i sit Ministerium finde de Medstaber, han behøvede, uagtet der var Departementschefer og ikke en Generalsecretair i Ministeriet? Har det været vanskeligt for ham, eller have vi ikke meget mere seet, at han paa en Maade, som det ærede Medlem med fuldkommen Føte ydede sin Anerkjendelse, har været istand til at gennemføre sine Anskuelser, uagtet der var Departementschefer, og skjøndt han ikke havde nogen Generalsecretair? Han har uregtelig faaet bevilget en Directeur for Krigsministeriet; men denne Directeur, som jo atter har Departementschefer under sig, er netop en Mand, som allerede tidligere var Departementschef, og han har faaet ham, ikke for at det skulde være en med ham særlig harmoniserende Medhjælper, der forsvandt, naar Ministeren forsvandt — og han sidder der jo ogsaa endnu, skjøndt Ministeren selv er gaaet — men fordi han trængte til en Mand, som under ham kunde varetåge den Mangfoldighed af Forretninger, som Ministeren vilde drøftne i, hvis de hvilede paa ham alene. Men jeg siger, at det ærede Medlem saaledes har erkjendt, at der ikke foreligger i vore constitutionelle Aars Historie noget praktisk Bevis for, at en Minister, som vil Reforme, har stødt paa Vanskeligheder hos sine Departementschefer, og dog meente han, at man kunde holde sig til, hvad den almindelige Betragtning af Mennesket, som det er, lærer, og derfor skulde Departementscheferne bort. Jeg tillader mig at finde den Slutning haade nærmere og mere